

— А, тукъ миналата година живя единъ англичанинъ като трѣгваше, остави ми го подарѣкъ.

Азъ вѣмахъ далекогледъ, тѣй щото намѣрения бѣше оста на мѣсто; упазарихъ се и купихъ далекогледа за два полувимпериала.

Града отъ минута на минута пустѣеше. Цѣлъ керванъ товаровени кола потѣгли, а слѣдъ него трѣгнаха, съ навесени глави, купища—купища убити отъ жалостъ хора. Азъ още удивлявамъ, съ какво търпене и покорностъ носи населението тежестта и лошитѣ послѣдствия на военното време. Срѣщамъ се азъ, напримѣръ, днесъ на улицата съ единъ старъ шишкавъ бѣлгаринъ, членъ отъ Старо Загорския градски съвѣтъ, той едва се тѣтрузи, болѣнъ, разбитъ, уморенъ, води го възрастна, нѣ още силна една жена (негова жена). Стареца на 65 години, сърдитъ, въ едно денонощие извѣрвялъ пѣшия, още по планински пѣтъ, 35 версти. Горния старецъ сколасалъ да излѣзе изъ конака и да прѣдупрѣди жена си, че всичко погибна, че трѣбва да се спасяватъ, сетнѣ и двамата, съ каквото сж биле въ рѣцѣ, бързишката оставиле вече пламналия градъ. Не сколасале даже да си взематъ паритѣ, пакъ стареца отъ бързина забравилъ да си турне калпака, тѣй си и вѣрви гологлавъ. Азъ се спрѣхъ и му изразихъ своето съжаление за нещастieto, което го стигнало; той ме погледа доста спокойно и избѣбра: „Това е волята на Бога!“ А човѣка всичко изгубилъ! И къща, и покой, и пари, които можеха да го обезпечатъ на дълго време.

Прѣдъ вечеръта на бивуака отслужиха панахида за убитѣ. Азъ, за жалостъ, бѣхъ късно извѣстенъ, за това и закъснѣхъ. Вечеръта при генерала Рауха се събраха началниците на отдѣлнитѣ части да получатъ неговитѣ распорѣждания. Върнале се охотниците, които отидоха вчера въ отряда на Гурко. Генералъ Гурко ималъ страшенъ бой съ турския отрядъ при Джуранли; турцитѣ биле разбити и се разбѣгале. Нѣ Гурко не успѣлъ да помогне подъ Стара Загора. А когато узналъ, че ний сме разбити, отетѣпваме, и че града вече заетъ отъ силния Сюлеймановъ корпусъ, генерала